

— Стига си стоялъ въ кѣщи, синко. Стига си ровилъ въ книги. Поизлѣзъ, разходи се. Отдавна ме си ходилъ у князъ Иоана...

Момъкътъ поклати глава и отново се вдълбочи въ ситния рѣкописъ на Свѣтославовия сборникъ

— Я ми прочети отново писмото отъ Римъ... Вѣрвашъ ли, че Витлеемъ ще се върне скоро? — изведнѣжъ тя се послуша, стана и погледна презъ прозорчето.

— Царски находникъ! Защо ли? Ахъ, днесъ е малка Богородица!

Долу нѣкой силно изчука възъ медната плочка. Болярката се спусна по стълбитѣ. Когато се върна, на бледното ѝ лице играеше дребна усмивка.

— Познай, за какво те търсятъ...

— Все ми е едно.

— Днесъ е имениятъ день на Мария. Царкинята ще го прекара въ лѣтовището на Света гора. Кани и тебъ. Тамъ ще бждатъ князетѣ, Ана, Белослава...

Добромиръ бързо извърна глава. Сърдцето му биеше като лудо. Белослава! Колко отдавна не бѣше виждалъ дълбокитѣ ѝ черни очи...

— Ще те чакатъ въ палата. Отъ тамъ ще тръгнатъ съ кочи. Ще отидешъ, нали? — и тя понечи да излѣзе.

— Не!

— Мирчо... Царкинята не е виновна. Ако се сърдишъ на баща ѝ, защо да наскръбявашъ горкото дете? То и безъ това не е тѣй щастливо, съ тази мащеха...

— Не. Азъ мразя Калояна! Той назова баща ми предателъ.

— А по-рано...

— Мамо. Стига.

Болярката наведе глава и слѣзе долу.

Добромиръ отново бѣ седналъ предъ книгата си, но буквитѣ бѣгаха и се губѣха въ неясни слова, а предъ унесенія му взоръ изникваха примами видения.

Белослава караше вече тринадесетата си година. Но всѣки, който зърнѣше тази буйно израстнала девойка, ѝ даваше най-малко седемнадесетъ лѣта. Наредъ съ нея царъ